

SOTIA , DE LA ETAJ

RACHEL
HAWKINS

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

ARMADA

Design copertă: © Danielle CHRISTOPHER
Imaginile copertei: Flori © Nadezhda Stepanova/Getty;
textura fundalului © Photo Boutique/Shutterstock; tapet © Cafe Racer/Shutterstock;
balustradă © TaraPatta/Shutterstock
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAWKINS, RACHEL

Soția de la etaj / Rachel Hawkins; trad. din lb. engleză: Monica Șerban. –
București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1252-5
I. Șerban, Monica (trad.)

821.111

Rachel Hawkins
THE WIFE UPSTAIRS
Copyright © 2020 by Alloy Entertainment, LLC
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
Produced by Alloy Entertainment, LLC

alloy**entertainment**

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de Tipografia EVEREST.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1252-5

PARTEA ÎNTÂI

JANE

FEBRUARIE

C ea mai nenorocită zi pentru plimbare. Toarnă de dimineață fără oprire, făcându-mi drumul cu mașina de la Center Point până aici, în Mountain Brook, un coșmar. Mă dau jos pe aleea familiei Reed, tivul blugilor mi se udă learcă și apa îmi pleoscăie în teniși când calc pe pardoseala din marmură a vestibulului.

Doamna Reed ține câinele, pe Bear, de lesă și mă privește cu o expresie exagerată de compasiune, despre care se presupune că trebuie să-mi arate cât de prost se simte că mă trimite afară, pe o asemenea ploaie, într-o dimineață de luni.

Dar asta și contează – să știu că ea se simte prost.

Și totuși, se așteaptă să o fac.

Plimb câini în zona Thornfield Estates de aproape o lună și măcar ceva am înțeles cu adevărat: cel mai important este cum *pare* totul.

Doamna Reed *pare* plină de compasiune. *Pare* că-i displace profund ideea că eu trebuie să-l plimb pe Bear, un collie, într-o zi rece și furtunoasă de la jumătatea lunii februarie.

Pare să-i pese de persoana mea.

În realitate, lucrurile nu stau așa, dar nu e nicio problemă, jur. De parcă mie mi-ar păsa de ea. Nici vorbă.

Așadar, zâmbesc, strângându-mi bine pe mine impermeabilul kaki.

— Am venit pregătită, îmi spun și apuc lesa lui Bear.

Stăm în vestibulul casei familiei Reed. În stânga, o uriașă oglindă înrămată, sprijinită de perete, reflectă imaginea mea, a doamnei Reed și a lui Bear. Câinele se agită deja, trăgându-mă spre ușă. Mai e și o masă de lemn cam șubredă, pe care se află un bol cu un amestec de flori uscate și parfumate, dar și o pereche de cercei cu diamante, aruncați neglijent de doamna Reed azi-noapte, când s-a întors de la cine știe ce acțiune caritabilă.

Am observat că acțiunile caritabile sunt o treabă serioasă pe aici, deși n-am reușit niciodată să pricep pentru ce strâng ei bani mai exact. Invitațiile pe care le văd lăsate pe colțul vreunei mese sau prinse cu magneti pe ușa frigiderului alcătuiesc o salată de cuvinte virtuozitate. *Copii, femei bătute, oameni fără adăpost, defavorizați*: diverse eufemisme de acest gen care nu înseamnă altceva decât „sărăcie“.

Habar nu am ce cauză a sprijinit doamna Reed noaptea trecută, dar asta e doar un alt aspect de care prea puțin îmi pasă.

Nu-mi las privirea să poposească prea mult pe cercei.

Lesa lui Bear e fină. Îmi fac un semn cu mâna doamnei Reed și mă îndrept spre veranda spațioasă din față. E din ciment vopsit, alunecos când e umezeală, iar tenișii mei vechi îmi dau de furcă.

Aud ușa închizându-se în spatele meu și mă întreb ce-o să facă doamna Reed în dimineața asta, câtă vreme eu îmi plimb câinele. Mai bea o cafea? Pune și-un Xanax în ea? Aranjează o nouă acțiune caritabilă?

Poate un brunch unde să strângă bani pentru copiii care nu știu să facă iahting.

Ploaia s-a mai domolit puțin, dar dimineața e încă rece și îmi doresc să-mi fi luat mănușile. Am mâinile jupuite și crăpate, cu articulațiile degetelor de un roșu violent. Între degetul mare și arătătorul mâinii drepte, încă am un semn rozaliu, un trofeu al ultimei zile de lucru la Roasted, o cafenea din Mountain Brook Village.

Îmi zic din nou că plimbatul câinilor e de rahat, dar măcar nu există riscul unor arsuri de gradul al doilea.

Bear trage de lesă, adulmecând fiecare cutie poștală care ne iese în cale. Îl las să mă târască așa, după el, iar eu mă gândesc la case, la cartier și apoi la munca mea. În spatele fiecărei vile uriașe, se întinde o curte plină de verdeață, așa că n-are sens să pui pe cineva să-ți plimbe câinele. Dar *sens* nu e un cuvânt pe care astfel de oameni să îl aibă în vocabular. Pentru ei, totul se rezumă la *a vrea*.

Toate casele de aici despre asta vorbesc.

Doamna Reed și soțul ei locuiesc singuri în Magnolia Court. Au opt săli de baie și șapte dormitoare, un living simandicos, o cameră de zi intimă, un salon la etaj și un „birou pentru gentlemani“. Așa sunt construite toate casele din Thornfield Estates, din câte îmi dau seama. Am fost în patru dintre ele, fiindcă, fi-rește, odată ce un vecin angajează pe cineva să-i plimbe câinele, toată lumea are nevoie, *vrea*, unul. Lucrez pentru soții Reeds, îl plimb pe Bear, dar și pentru familia McLaren de pe Primrose Lane, le plimb dalmațianul, pe Mary-Beth. Apoi mai sunt și soții Clark de pe Oakwood, cu ai lor shittsu, Major și Colonel, iar Tripp Ingraham, de pe Maple Way, tocmai m-a angajat să-i plimb labradorul răposatei sale soții, pe Harper.

Una peste alta, e o slujbă bună, cu siguranță superioară celei de la Roasted. Aici, oamenii chiar se uită în ochii mei, deoarece vor să fie genul de persoane care își spun în sinea lor că nu sunt niște ticăloși dacă își strigă „ajutoarele“ pe numele mic. „Jane face parte din familie“, le zice, probabil, doamna Reed celorlalte doamne de la country club și toate aprobă fandosindu-se, în timp ce mai dau pe gât încă un Bloody Mary.

Tenișii mei scârțâie pe trotuar și mă gândesc la apartamentul meu, unde probabil curge din nou apă, prin locul ăla din tavanul bucătăriei, de un cenușiu mai întunecat decât fumuriul pereților. Apartamentul e ieftin și situat într-o zonă relativ decentă a orașului, dar, uneori, mă simt de parcă aș trăi într-o cutiuță de beton. Oricât m-aș strădui să-l înfrumusețez cu postere de la Target sau

cu pături drăguțe, cumpărate de la consignații, griul cel puternic iese învingător.

În Thornfield Estates, nu vezi nici urmă de cenușiu.

Aici, iarba e verde, indiferent de anotimp, și fiecare casă are ghivece cu flori sau jardiniere ori tufișuri uriașe, încărcate cu flori multicolore. Obloanele sunt galben-aprins, albastru-marin, roșu-închis și verde-smarald. Nuanțele de gri, dacă apar prin cine știe ce minune, sunt fine și elegante, ca penele porumbeilor, am auzit-o pe doamna Reed specificând. Aici, te înconjoară permanent freământul celor care îngrijesc peluzele, covoarele, iar echipele care oferă servicii de curățenie intră și ies de pe alei în furgonete de tot felul, chiar și când plouă ca azi.

Bear se oprește să urineze într-o curbă, iar eu îmi folosesc mâna liberă să îmi dau jos gluga. Stropii reci de ploaie mi se scurg pe spate. Impermeabilul e vechi și căptușeala de pe partea stângă pare ruptă, dar nu mă pot hotărî să-mi cumpăr altul. Este o cheltuială inutilă și, câteodată, mă întreb dacă, aici, ar băga cineva de seamă lipsa unui impermeabil mai vechi.

Prea mare riscul, îmi zic în sinea mea, dar tot îmi petrec două minute bune imaginându-mi cum ar fi să mă plimb într-o haină la modă și drăguță, ceva care să împiedice nenorocita asta de ploaie rece să-mi pătrundă până la piele. Ceva ca jacheta Burberry pe care doamna Clark o agățase de ușă săptămâna trecută.

Nici măcar să nu-ți treacă prin cap!

În schimb, mă gândesc la cerceii cu diamante ai doamnei Reed. Ar fi suspect să lipsească amândoi. Dar unul? Unul ar fi putut cădea de pe masă. Ar putea fi prins în covorul de la country club. Ar putea fi rătăcit în vreun buzunar.

Bear se oprește să adulmece o altă cutie poștală, dar trag de lesă și mă îndrept spre casa mea preferată.

E la capătul unei străzi înfundate, situată mai departe de drum și printre puținele din care oamenii nu intră și nu ies în flux continuu. Curtea e la fel de verde ca peluzele din vecinătate, dar nu așa de dichisită, iar tufișurile violete care înfloresc în față s-au înălțat prea mult, blocând ferestrele de la parter.

Este cea mai mare casă din zonă, ridicându-se semeață, cu două aripi masive și cu doi stejari trufași la intrare. E clar mai veche decât celelalte construcții din împrejurimi, probabil chiar prima vilă construită aici.

Uniformitatea cartierului Thornfield Estates va face casele să se contopească. Îmi place ideea – o contopire frumoasă e de preferat monotoniei deprimante a părții de oraș unde stau eu –, dar vila asta are ceva aparte. Singură, la capătul unei fundături, mă atrage de fiecare dată.

Cobor de pe trotuar și mă opresc în mijlocul străzii să arunc o privire mai atentă.

Aici e mereu atât de liniște, încât nici măcar nu-mi trece prin minte că statul în mijlocul drumului poate fi primejdios.

Aud mașina înainte să o văd, dar tot nu mă mișc. Mai târziu, când voi rememora momentul, mă voi întreba dacă nu cumva știam ce se va întâmpla. Dacă nu cumva tot ce am trăit în viață m-a adus în acel loc, lângă acea casă.

La el.

Aproape toate mașinile din Thornfield Estates sunt la fel, versiunea luxoasă a unui SUV. Practic, sunt niște oglindiri mobile ale caselor – bătător la ochi de scumpe și mai mari decât ar fi necesar. Abia le mai observ și doar le înregistrez ca pe niște tancuri de culoarea șampaniei sau a cerului de miazănoapte, care rulează pe străzi în mod regulat.

Totuși, automobilul care iese zburând de pe alea casei mele preferate nu e un SUV. E o mașină sport veche, cu un motor zgomotos și de un roșu ca al merelor glazurate, strălucitoare ca o rană sub cerul mohorât al zilei.

Bear latră, țopăind pe picioarele din spate și încerc să mă feresc din calea sa. Degetele mi se încurcă în lesă când botul mașinii se repede spre noi.

Asfaltul e alunecos de la ploaie și poate că asta mă salvează. Când mă dau în spate, îmi pierd echilibrul și cad, lovindu-mă suficient de tare ca să-mi clănțâne dinții. Gluga îmi acoperă din nou fața, așa că nu văd nimic, cu excepția materialului kaki, dar aud scrâșnetul frânelor și un zăngănit metalic. Bear latră fără oprire, mișcându-se nervos, iar pielea lesei îmi sfâșie încheietura. Mă strâmb de durere.

— Isuse Hristoase! aud un bărbat exclamând și reușesc, în sfârșit, să-mi dau gluga pe spate.

Jumătatea din spate a mașinii superbe se odihnește acum lipită de unul dintre stâlpii fițoși de iluminat înșiruiți pe marginea drumului.

Șoferul nu mersese cu viteză foarte mare, dar mașina era atât de ușoară, încât metalul se șifonase ca hârtia. Gura mi se usucă brusc și inima începe să-mi bată nebunește.

La dracu', la dracu', la dracu'!

O astfel de mașină valorează mai mult decât salariul pe un an al celor mai mulți oameni. Mi-ar lua secole de lucru la cafenea ca să-mi permit fie și un avans ori ceva de genul ăsta, iar acum totul s-a dus naibii, fiindcă eu, din mijlocul străzii, mă holbam la casa tipului.

Ușa din partea șoferului e deschisă. Până la urmă, îmi fac curaj să mă uit la bărbatul care stă în picioare, cu un braț sprijinit neglijent de portieră.

Nu arată precum ceilalți bărbați pe care i-am văzut în Thornfield Estates. Aia se îmbracă în tricouri polo și în pantaloni kaki. Până și cei mai tineri și în formă au un fel de moliciune aparte. Un început de bărbie dublă și burți care atârnă discret peste curelele din piele scumpe.

Omul din fața mea e numai fibră. Poartă blugi și ghete care sunt făcute să pară uzate, dar știi că sunt scumpe. Tot ce are pe el pare scump, chiar și cămașa albă mototolită, descheiată la gât.

— Ai pățit ceva? Întreabă el, pășind spre mine.

Deși plouă, poartă ochelari de soare ca de aviator și îmi zăresc reflexia în ei. Ovalul palid al feței mele contrastează cu verdele-închis al glugii.

Când își scoate ochelarii, agățându-i de cămașă, îi văd albastrul intens al ochilor. Se uită în jos spre mine și trei cute lungi îi apar pe frunte.

A trecut mult timp de când nu m-a mai privit cineva cu o îngrijorare sinceră și acest lucru mi se pare mai atrăgător decât hainele frumoase, mașina splendidă și structura osoasă perfectă.

Încuviințez din cap, mă ridic în picioare și trag de lesa lui Bear ca să aduc câinele mai aproape.

— Nimic, îi răspund. N-ar fi trebuit să stau în mijlocul străzii.

Buzele i se arcuiesc și o gropiță îi apare în obraz.

— N-ar fi trebuit să ies de pe alee ca fulgerul.

Bărbatul se apleacă și îl scarpină scurt pe Bear după urechi. Câinele se agită încântat la atingerea lui, scoțând limba.

— Bănuiesc că tu ești persoana cea nouă care plimbă câinii și de care toată lumea e atât de încântată, spune bărbatul.

Îmi dreg glasul și obrajii încep să-mi ardă brusc.

— Eu... mă cheamă Jane.

— Jane, repetă el. Nu prea întâlnești multe Jane în ultima vreme.

Nu-i mărturisesc că nici măcar nu e numele meu real, ci numele unei fete moarte, pe care am cunoscut-o într-o viață căreia i-am pus cruce. Numele meu real e la fel de plictisitor, dar e unul pe care se poate să-l fi auzit mai des.

— Eu sunt Eddie, rostește el, întinzându-mi mâna.

I-o scutur, dureros de conștientă de umezeala palmei mele și de mizeria de pe asfalt care mi s-a lipit de degetul mare.

— Nici Eddie nu prea întâlnești în ultima vreme.

El râde și hohotele lui puternice, calde, îmi dau un fior pe șira spinării.

Și, poate de aceea, când mă întrebă dacă vreau să intru să beau o cafea, răspund că da.

De aproape, casa este și mai impresionantă decât văzută din stradă. Ușa principală e masivă și înaltă, cu o arcadă deasupra. Ușile de tipul ăsta sunt reprezentative pentru zonă. La familia Reed, ușile băilor au cel puțin doi metri și jumătate înălțime, făcând chiar și cele mai mici camere să pară grandioase și importante.

Eddie ne conduce pe mine și pe Bear înăuntru și câinele începe imediat să se scuture, împrăștiind stropi de apă pe podeaua de marmură.

— Bear! rostesc ferm, smucind de lesă.

Eddie se mulțumește să ridice din umeri.

— Podeaua se va usca mai repede decât tine, nu-i așa, băiete?

Mângâie din nou câinele, apoi îmi face semn să-l urmez pe hol.

În dreapta, zăresc o masă impozantă – și mai multă marmură, și mai mult fier forjat –, pe care tronează un aranjament floral complicat. Când trec pe lângă el, îmi plimb ușor degetul peste cea mai apropiată floare.

E rece și mățasoasă la atingere, puțin umedă. Îmi dau seama că florile sunt naturale și mă întreb dacă el – sau soția lui, să fim serioși, nu? – primește asemenea aranjamente proaspete în fiecare zi.

Holul duce într-un living uriaș, cu tavan înalt. Mă așteptasem la ceva asemănător sufrageriei familiei Reed, cu o mare de culori neutre, dar mobila din încăpere este viu colorată și pare comodă.

Are două canapele în nuanța coacăzelor și trei fotolii tapițate, cu imprimeuri îndrăznețe, care nu se asortează, dar care, cumva, dau bine împreună. Parchetul e fin și remarc și câteva covorașe, la fel de viu colorate.

Două lămpi înalte aruncă sfere calde de lumină aurie pe podea, iar șemineul este încadrat de rafturi înzidite pentru cărți.

— Ai cărți, spun, și Eddie se oprește, răsucindu-se spre mine cu mâinile în buzunare și ridicând din sprâncene.

Dau din cap, arătând spre rafturile ticsite cu ediții cartonate.

— Adică... multe dintre casele de aici au asemenea rafturi, dar, de obicei, nu văd cărți pe ele.

Soții Reed au câteva fotografii înrămate, niște vase cu aspect bizar și mult spațiu nefolosit. Soții Clark preferă farfuria de porțelan așezate pe suporturi mici, alături de boluri din argint ciudate.

Eddie încă mă privește și nu pot citi nimic pe fața lui.

— Ești foarte atentă, zice într-un târziu.

Nu sunt sigură dacă s-a vrut un compliment sau nu și, brusc, îmi doresc să nu fi vorbit deloc.

Îmi îndrept atenția spre peretele cu ferestre care dau spre curtea care, la fel ca și partea din față a casei, e mai neîngrijită decât celelalte curți din cartier – iarba e mai mare, tufișurile nu sunt uniforme –, dar e mai frumoasă decât cele cu peluze parcă decupate perfect din revistele de grădinărit. Această proprietate se întinde până la marginea pădurii. Copacii se înalță până în zare, spre cerul plumburiu.

Eddie îmi urmărește privirea.

— Am cumpărat terenul de lângă această parcelă ca să nu fim nevoiți niciodată să ne uităm la spatele altei case.

Încă ține cheile de la mașină în mână, zornăindu-le. Un tic nervos care nu i se prea potrivește.

Mă gândesc la cuvintele pe care tocmai le-a rostit – *să nu fim*.

E o tâmpenie să simt dezamăgire. Firește că un bărbat ca el are nevastă. Nu există celibatari în Thornfield Estates, cu excepția lui Tripp Ingraham, iar el e văduv, de fapt. Celibatarii nu trăiesc în asemenea locuri.

— E frumos, îi spun. Intim.

Singuratic, îmi trece prin cap, dar îmi țin gura.

Eddie își drege glasul, se îndepărtează de fereastră și se duce la bucătărie. Mă iau după el, trăgându-l și pe Bear după mine. Apa se scurge de pe poalele impermeabilului.

Bucătăria e la fel de grandioasă ca restul casei, cu un frigider din oțel inoxidabil enorm, o insulă din granit negru și cu dulapuri frumoase, crem. Totul pare să sclipească, chiar și bărbatul care stă în fața unui espressor Keurig și schimbă capsula cu cafea.

— Cum îți place? mă întrebă, tot cu spatele la mine.

Mă așez pe marginea unui taburet înalt, cu lesa lui Bear într-o mână.

— Fără zahăr, răspund.

Adevărul e că nu-mi place cafeaua simplă, fără zahăr, dar e cel mai ieftin sortiment pe care îl poți cumpăra la o cafenea, așa că a devenit un obicei.

— Înțeleg, ești o dură.

Îmi zâmbește peste umăr, fixându-mă cu ochii lui de un albastru intens, și mă îmbujorez din nou.

E căsătorit, îmi repet în sinea mea.

Când îmi întinde cana cu cafea, arunc o privire scurtă spre mâinile lui. Unghii fine, manichiurate, și smocuri mici de păr negru pe degete.

Niciun inel.

— Povestește-mi despre tine, Jane-care-plimbă-câini! mă îndeamnă el, răsucindu-se la loc pentru a mai face o cafea. Ești din Birmingham?

— Nu.

Suflu peste marginea câinii.

— M-am născut în Arizona și am trăit în Vest până anul trecut.

Adevărat, dar vag: modul meu preferat de a-mi povesti trecutul când cunosc pe cineva.

Eddie își ia cana din espressor și se întoarce spre mine, sprijinindu-se de insulă.

— Și cum ai ajuns aici?

— Căutam ceva nou și un prieten de pe vremea școlii, care locuiește aici, mi-a oferit o cameră.

Trebuie să iei în calcul un lucru atunci când torni minciună după minciună. Să strecori și adevărul pe undeva, în toată povestea. Un strop e suficient. Partea asta micuță prinde la oameni și face ca restul minciunilor să pară adevăr curat.

Căutam ceva nou. Chiar așa era. Fiindcă fugeam de ceva vechi.

Un prieten de pe vremea școlii. Un tip pe care l-am cunoscut într-un centru de plasament, după ce relația cu ultimii mei asistenți maternali s-a terminat urât.

Încuviințând din cap, Eddie soarbe din cafea, iar eu mă chinui să nu mă foiesc pe scaun, să nu-l întreb de ce naiba m-a adus în casa lui ca să purtăm o conversație idioată, unde e nevastă-sa, de ce nu e la muncă sau în locul spre care pornise atât de grăbit de dimineață.

Însă el pare fericit să stea așa, în bucătărie, cu mine, să bea cafea și să mă privească de parcă aș fi un puzzle pe care vrea să-l rezolve.

Am o senzație bizară că mi-am spart capul ceva mai devreme și am aterizat într-un univers alternativ, unde bărbații bogați și frumoși sunt interesați de mine.

— Și tu? Întreb. Ești de fel din Birmingham?

— Soția mea era.

Era. În mintea mea, mă agăț de cuvântul acesta, de timpul verbal.

— Ea... A crescut în apropiere și a vrut să se mute înapoi, continuă el, bătând ușurel cu degetele în cană, același gest pe care îl observasem și mai devreme, pe stradă.

Pune cana pe masă, își încrucișează brațele și se sprijină de blatul din granit al insulei din mijlocul bucătăriei.

— Stai în Mountain Brook? mă întreabă.

Ridic din sprâncene, ironic, lucru care îl face să râdă.

— Sunt dubioase? Interogatoriile de genul ăsta?

Poate ar trebui să fie, dar mie îmi place să văd că cineva se interesează de mine. Nu e interesul fals, prefăcut, al doamnei Reed, ci unul real, sincer. Pe deasupra, aș sta mai degrabă aici, să discut

și să beau cafea, în bucătăria lui superbă, decât să-l plimb pe Bear prin ploaie.

Urmăresc cu degetele conturul unei nervuri din marmură.

— Ușor dubioase. Nivelul unu pe scara suspiciunii, îi răspund.

El zâmbește din nou și ceva mă gădilă în partea de jos a spatelui.

— Mă descurc cu nivelul unu.

Îi zâmbesc la rândul meu, relaxându-mă puțin.

— Și nu, nu stau în Mountain Brook. Apartamentul prietenului meu e în Center Point.

Center Point este un orașel urât, situat la vreo 20 de kilometri. Cândva, a făcut parte din zona suburbană în plină dezvoltare a orașului Birmingham, dar acum a devenit un rai al mallurilor și al restaurantelor fast-food. Încă există cartiere drăguțe în el și în jurul lui, dar, în ansamblu, zici că te afli pe altă planetă când îl compari cu Thornfield Estates. Iar expresia de pe chipul lui Eddie reflectă acest lucru.

— Rahat, rostește el, îndreptându-se de spate. Dar știi că ai ceva drum de făcut până acasă.

Așa este și probabil că rabla mea de mașină nu va mai suporta mult timp, dar merită să scap de toată urâtenia aia ca să vin într-un loc cu peluze dichisite și cu case din cărămidă. Știi că ar fi fost o mișcare mai inteligentă să-mi găsesc de lucru în Center Point, ca John, dar, imediat ce m-am mutat acolo, prima mea mișcare a fost să caut o cale de a scăpa.

Așa că nu mă deranjează să conduc atât de mult.

— Nu prea era de lucru în Center Point, îi spun, un alt lucru pe jumătate adevărat.

Firește că erau joburi – casieră la Dollar General, vânzătoare la Winn-Dixie, femeie de serviciu la sala de fitness „Fit Not Fat!“, pe vremuri un magazin Blockbuster de închiriat casete video –, însă nu erau locuri de muncă pe care să mi le doresc. Nu m-ar fi adus deloc mai aproape de persoana care vreau să fiu.

— Prietenul meu știa pe cineva care a lucrat la Roasted, în sat, și acolo am cunoscut-o pe doamna Reed. Mă rog, prima dată l-am cunoscut pe Bear.

Auzindu-și numele, câinele începe să dea din coadă, lovindu-mi cu ea picioarele scaunului, un semn că, probabil, ar trebui să plec. Însă Eddie încă mă privește, iar mie nu-mi mai tace gura.

— Era legat afară și i-am dus niște apă. Se pare că am fost prima persoană la care nu a mârâit de când îl avea doamna Reed, iar ea m-a întrebat dacă am plimbat vreodată câini, așa că acum...

— Acum iată-te aici, completează Eddie, ridicând din umeri.

Mișcarea este elegantă, în ciuda hainelor lui șifonate, și îmi place cum buzele lui schițează ceva între un zâmbet și un rânjet.

— Iată-mă aici, întăresc eu și, pentru o clipă, el îmi susține privirea.

Are ochii incredibil de albaștri, dar tiviți cu roșu. Barba nerasă nu îi ascunde pielea palidă.

Casa e bine îngrijită și curată, dar ceva din senzația de pustiu din ea – și din ochii lui Eddie – îmi amintește de Tripp Ingraham. Urăsc să-i plimb câinele, fiindcă apoi trebuie să intru în casa aia sufocantă, unde zici că cineva a apăsat pe butonul de pauză când a murit a doua lui soție.

Și atunci, îmi amintesc că soția lui Tripp nu a murit singură. Ea și cea mai bună prietenă a ei și-au pierdut viața într-un accident pe apă, cu șase luni în urmă. N-am reținut numele prietenei, deoarece, ca să fiu sinceră, nu-mi pasă deloc de bârfele răsuflete, dar acum îmi doresc să fi fost mai atentă.

Era. A spus era.

— Și te-am ținut din treabă când aproape că am dat peste tine cu mașina, iar apoi te-am silit să stai la taclale cu mine, comentează Eddie și zâmbește, răsucindu-și cana între mâini.

— Îmi place să stau la palavre. Aș fi făcut-o și fără să-mi văd moartea cu ochii.

El râde din nou și, brusc, vreau să nu fiu nevoită să plec. Vreau să stau aici, cu el, toată ziua.

— Încă o cană? mă întreabă.

Deși n-am băut decât jumătate din cafea, împing cana într-o parte.

— Nu, cred că e momentul să plec. Bear trebuie să-și termine plimbarea.

Eddie își pune cana într-o chiuvetă mai mică, de lângă espresso. Toate casele au așa ceva, pentru că ferească Dumnezeu ca bogătanii să se deplaseze trei pași în plus ca să folosească chiuveta principală!

— Câți câini duci la plimbare aici, în cartier? mă întrebă când mă ridic de pe scaun și mă întind după lesă.

— Patru, în prezent. Adică cinci. Soții Clark au doi câini. Cinci câini, patru familii.

— Ai putea să te ocupi și de un al șaselea?

Mă opresc și Bear se împinge în picioarele din față.

— Ai câine? îl descos.

Eddie zâmbeste. Un zâmbet real de data asta, și inima îmi bate nebunește.

— O să-mi iau unul.